

ei jõua legi mõttelba, mis kuuningale luisfasiin! Ei olle ma weel ello ilmas suremas äddas olnud; jubba ollin, ohheliko silmus laelas, wõlla al reddeli peal! ei tahhaks ma teistkorda sejuuguist tempo enäim nähha sada; ei lasse ma eñast teistkorda kuuninga linna petta, kust waewaga peasin." Ermelina kostis nukral meel. "Mis meist miind peab sama? Kehwad ning waesed ollesime wõeral maal; siin on weil kõik parrem ja taltumist mõda. Kes tohhib teie käest, armas Reinowadder, pärris mõisa ja walda wõtta! Miskpärrast tahbate cñalt maalt pöggeneda? Meie ellame siin rahholiste, mõisi on kindel; — tulles kuuningas sõawäega teie, meil on sallauksi ning urkaid iggas kohlas, kust wõime sallaja peasta. Teie teate selgest et meid wäelaupa keddagi kätte ei sa. Teie tõutamine Come maale minna, teeb miino süddamele ahjastust." "Armas naiskene!" kostis Reinowadder, "ärge affake enne argo surwastama! miina ei olle weel läinud." Pange tähhe'e, mis ma ütlen: õlpsam on wandega tõutada kui surma minna. Sedda koormat, mis wande tõutamine miino süddamele teeb, wõiks kas sabba otsas ärrakanda. Ruddas praego rälisite, nõnda tahhan tehha: ma jään loco, mingo Kurresare kes tahhab; mul ei olle seal middagi tallitumist; miina jään rahholist teie jure ellama, kül same arga mõda nähha, mis kuuningas teeb; miino kawwalus saab teina tuggetuse ülle wõimust wõtma.

Dimal läks wärrawa tagga odates aeg iggareks;

teina affas nurrisama: "Argpüks, wennikene! affake lahkuma! Tulge ja läffi miinema?!" — Reino, wadder ruttas sedda kuuldes toast wälja, ja ütles: "Armas sõbber, jänēs Argpüks pallub andeks, et jalla pealt ei wõi teie kasa tulla, teina on miino naisterahwaga maggusal juttul, minge nattoke maad am sammo eddasi, kül jänēs tulles üppates tagga järrel." Kohhewel küsis: Mis kassa teil olli? ma kuulsin otsego olleks jänēs mind appi üdnud? egga teinal middagi willetsust ei olle sündinud? — Kawwal rebbane kostis: "Se luggu juhtus nõnda: miina rälisin tõutatud teekäigist, seal läks Ermelina südda ärdaks, teina langes miinestades kui surma meie kätte. Argpüks kohkus sedda nähhes ja affas küssendama: Kohhewel, tulge appi! tulge appi! täddi tütar on jurremas! Teina kassa ärratas Ermelina miinestusest." Dinas uskus selmi juitu, ja Reinowadder lisjas weel jure: "Lahkudes pallus mind kuuningas mõnda salla asja pärrast weel teadust anda. Miino kirjad on walmis, olge ni hä, armas selle poeg, wõtke kirjataske kasa. Et pisserile rikkomist, ja kirjad te peal märjaks ei sa, ollen neid Messikäppa nahhast tehtud pauna pannud. Kuuningal saab suur rõem miino kirjade ülle ollema, teina saab teid anoga wastewõtma." Reinowadder läks tuppä, wõttis tappetud jänese pä, mässtis nartso sisse ja pistis pauna; pauna su jölmis ta kindlast kinni. Wälja astudes ütles teina oimale: "Nipputage paun rihmaga kaela ja piddage oost, et teel kirjataske